

Sygn. akt IV U 640/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 3 kwietnia 2014 roku nr (...)

w sprawie S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się S. S. emeryturę począwszy od dnia 28 lutego 2014 roku.

Sygn. akt IV U 640/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 września 2014 roku

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. S. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż odwołujący nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury, gdyż na dzień 1.01.1999 r. nie wykazał wymaganych co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, co nie daje podstaw do przyznania świadczenia emerytalnego na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. S. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, iż przedmiotowa decyzja jest dla niego krzywdząca, gdyż posiada wymagany staż pracy w warunkach szczególnych, biorąc pod uwagę między innymi okres od 1.05.1971 r. do 28.02.1979 r., kiedy to wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku szlifierza walców, co zostało potwierdzone w orzeczeniu Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 4.07.2013 r., sygn. akt IV P 1642/12/N.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji. Jak podniesiono Zakład nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych powyższego okresu zatrudnienia, gdyż nie zostało za nie przedłożone świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Bezsporne między stronami było:

S. S. urodzony w dniu (...) ukończył 60 lat w dniu (...) r. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący ponad 29 lat. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 1.05.1971 r. do 28.02.1979 r. odwołujący podczas zatrudnienia w Zakładzie (...) w B. Huta im. (...) w K. pracował na stanowisku szlifierza. Ubezpieczony szlifował wały, noże i rolki kalibrujące oraz inne narzędzia metalowe, a także powierzchnie zewnętrzne i płaskie, polerował także otwory na szlifierkach. Wówczas pracował tylko i wyłącznie na stanowisku szlifierza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (po 8 godzin dziennie), innych prac nie wykonywał. Nigdy nie pracował na tokarce. Praca odbywała się w systemie najpierw trzymianowym a następnie czterobrygadowym. Z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach dostawał bezpłatnie mleko.

Dowód:

- akta ZUS,
- dokumenty dołączone do odwołania – k. 6-18,
- akta osobowe odwołującego się,
- zeznania odwołującego - k. 32v,
- zeznania świadków J. K. (1), J. K. (2) i J. Z. – k. 32v.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 4.07.2013 r., sygn. akt IV P 1642/12/N nakazano stronie pozwanej (...) Spółka Akcyjna w D., aby wydała powodowi S. S. zaświadczenie o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych w okresie od 1.05.1971 r. do 28.02.1979 r. na stanowisku pierwszy szlifierz walców. Na skutek apelacji strony pozwanej Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 27.02.2014 r. oddalił powództwo ubezpieczonego z uwagi na brak interesu prawnego po jego stronie.

Dowód:

- akta ZUS,
- dokumenty dołączone do odwołania – k. 6-18,
- dokumenty prywatne i urzędowe zalegające w aktach sprawy IV P 1642/12/N Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty.

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów z akt ZUS, akt sądowych i akt osobowych odwołującego, jego zeznań oraz zeznań świadków.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania świadków oraz odwołującego się. Ich zeznania w sposób spójny i konsekwentny wskazywały, iż w powyższym okresie zatrudnienia odwołujący faktycznie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku szlifierza. Zeznania te nie zawierały

wewnętrznych sprzeczności, były spójne i konsekwentne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy uwzględnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 9 lat, 11 miesięcy i 12 dni odmawiając uwzględnienia spornego okresu od 1.05.1971 r. do 28.02.1979 r. z uzasadnieniem, iż brak jest za niego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Zgodnie z ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z kolei według art. 32 wyżej powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącymi pracownikami (o których mowa w ust. 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 – tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe wymienione zarówno w art. 32 ust. 2 jak i w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 roku (sygn. akt III CZP 30/2001, opubl. OSNAPiUS 2002/10 poz. 243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie zatem z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż odwołujący spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący ponad 29 lat, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach objętych wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy również zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań stron i świadków.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody z zeznań odwołującego i zeznań świadków w sposób jednoznaczny potwierdziły, że odwołujący będąc zatrudniony w Zakładzie (...) w B. Huta im. (...) w K. w okresie od 1.05.1971 r. do 28.02.1979 r. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako szlifierz, czyli wykonywał prace wymienione w Wykazie A Dziale III pkt 78 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie wykonując przy tym innych prac.

Tym samym, biorąc pod uwagę wymieniony okres pracy w warunkach szczególnych wraz z okresami uwzględnionym przez ZUS odwołujący spełnia wymagany warunek co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia 28.02.2014 r., tj. od dnia złożenia wniosku.